

I. KAPITOLA

(Rok Páně 1333)

Když se Karel v Meranu sešel s Jindřichem Korutanským na věčné téma dluhů, které měl král Jan po celém křesťanském světě, nebyl si jistý, co s ním bude dál. Italská signorie byla ztracena a návrat by byl totéž, jako by neplavec skočil po hlavě do rozbourané řeky. Tohle uznal i Jan Lucemburský a dovolil svému nejstaršímu synovi z Lombardie odjet. Jednání v Meranu bylo důstojným způsobem, jak ustoupit.

Do Merana dorazila také část českého panstva, která se kdysi zaručila za věno, které měl dostat druhorozený syn českého krále Jana Jindřich za to, že jako manžel jediné Jindřichovy dcery Markéty usedne po vévodově smrti na korutanský stolec. Peníze stále vyplaceny nebyly a podstatou jednání bylo smlouvat, jak zaplacení odložit. Obě strany totiž chápaly, že peníze momentálně k dispozici nejsou a bylo by zbytečné vyostřovat už tak složitou situaci, protože po korutanském dědictví natahovali ruce Habsburkové.

Cestou na jednání si Karel pohrával s myšlenkou, jaká je naděje se osamostatnit. Už ho nebavilo být jen prodlouženou rukou svého otce v záležitostech, které považoval za nedomyšlené, zbytečné a nákladné. Otce však znal a věděl, že je ješitný, sobecký a prudký. Ten by se dobrovolně nevzdal ani špetičky své moci. To znamenalo, že Karlovy záměry musí prosadit někdo jiný, aby se případný hněv Jana Lucemburského neobrátil proti němu.

Do Merana dorazili nejen důvěrníci a rádci krále Jana čeští rytíři Těma z Koldic a Ota z Bergova, ale také nejvýznamnější mužové Českého království. Z nich osobně znal Karel jen Viléma z Landštejna a vyšehradského probošta Jana Volka. O Petrovi z Rožmberka toho slyšel hodně a nepochyboval, že si budou rozumět. Posledním v družině českého panstva byl Jindřich mladší z Lipé, který měl vliv jen díky svému slavnému otci. Rozhodně však nezdedil jeho obratnost a odvalu a tady byl tak trochu do počtu. S ním Karel příliš nepočítal, pro svůj plán chtěl získat v první řadě oba Vítkovce.

Musel docílit toho, aby to byli oni, kdo bude usilovat o jeho návrat do Českého království. Proto se hned první den jednání sešel večer s Vilémem z Landštejna a Petrem z Rožmberka. Seděli v klenutém sklípku jednoho z městských šenků na Via Portici hned proti kostelu San Nicoló. Tady v podhůří Alp se pila vína především z vinic kolem Jadranu. Karel vínu rozuměl. Tahle byla sladká, opojná, ale chyběl jim charakter vín francouzských a toskánských.

„O své rodné zemi toho vím bohužel příliš málo, abych tam mohl být co platný,“ vykládal jim s hranou pokorou, když se mu podařilo přivést řeč na poměry doma. Záhy padla řečnická otázka, zda by se neměl do Českého království vrátit.

„Jistě nebylo tvou chybou, že jsi musel naše slavné království opustit,“ pokyvoval chápavě hlavou Petr z Rožmberka. Záhy mu došlo, o co jde. Pokud šlo o diplomatická jednání, hovořil za pány pětileté růže většinou on, protože měl nejen vzdělání, ale po otci zdědil jazyk, o němž jeho příbuzní tvrdili, že je stejně nebezpečný jako meč. Zvedl číši na znamení připitku a dodal: „Návrat ztraceného syna je pro české panstvo nejen logický, ale i nutný.“

„Pokud narážíš na Lukášovo evangelium o návratu marnotratného syna, pak to není příměr vhodný,“ pousmál se Karel trochu upjatě. Tenhle směr hovoru mu příliš nevyhovoval, protože byl stále velice mlhavý. Musel zřejmě projevit více ochoty a vstřícnosti, aby se nedostali na jiné téma. „Ale rozumím ti. Chceš říci, že co